

»To vam pa moram reči, da je naša Minka še zmeraj pridna in dobra. Kako pomaga mami! Kako rada in kako lepo moli! Sedaj je že v Marijini družbi.«

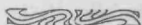
»Prav lepo!«

Otroci, kaj pa vi pravite na to? Ali vam ni všeč naša Minka?

O, kako lepo bo, če bodo tudi vas vaši starši tako pohvalili!

Torej le glejte!

I. E. Bogomil.

Prvi majnik.

(Zgodba, zapisal Jak. Soklič.)

Skrbna mati so stopili po prstih v bolnikovo sobo. Stopili so k oknu in odgrnili temno zaveso. Zlati solčni žarki so radostno pogledali skozi okno in spluli v sobo in ožarili bolniško postelj.

»Mati — ali je solnce?« je s slabotnim glasom vprašal bolni Cvetko. — Mati so sedli na stol k bolnemu sinku.

»Da, Cvetko, solnce je, solnce! Tako toplo in tako zlato — glej — vabi te: Cvetko, vstani!«

»O, zdaj bom pa kmalu zdrav! Saj ste rekli, da bom zdrav, ko bo zopet sijalo solnce in bo prišel majnik, da bom lahko šel kot lani k šmarnicam v cerkev. — Kdaj pa bo majnik?« — je vprašal mali bolnik.

Materi so zablestele solze v očeh, a prikrili so jih malemu Cvetku: »Dragi — glej, jutri je že prvi majniški dan, jutri se prično šmarnice. Zato je vse tako lepo in solnce tako gorko, da vredno počasti nebeško Kraljico, ki pride juternji dan na zemljo iz zlatih nebes.«

Veselo je pogledal mali bolniček mater: »Jutri že! O, zdaj bom pa kmalu zdrav!«

Mati so svojemu sinčku pobožali blede ličeca in rekli: »Povedala ti bom lepo povest, ker tako rad poslušáš povesti. O prvem majniku.«

Veselo je pritrdil bolnik materi, in mati so začeli govoriti in praviti lepo zgodbo o prvem majniku:

»Hudi in strašni časi so bili takrat na zemlji. Vse veselje je umrlo in sama žalost je vladala povsod. — Solnce se je zagrnilo v temne oblake, burja in viharji so

razsajali; drevesa so žalostno povešala svoje veje, cvetke so nagnile svoje drobne glavice na žalostno zemljo in umrle, mile ptičke so odletele daleč, daleč, in z neba je padal dež kot solze. — Ljudje so bili vsi potrti, žalost in bridkost sta vladali v srcih. Otožno so pohajali ljudje okoli. Sklonjene glave, upala lica, vele roke. Glasne besede nisi slišal; le otožen šepet je razodeval žalost njih duš. In če si stopil okoli ljudi in jim pogledal v oči, si videl v očeh solze, ki so razodele bridko žalost njih src. — Res, solz dolina in bridkosti je bila zemlja tisti čas.

Vso to bridkost je pa gori na svojem bisernem prestolu videlo usmiljeno srce Matere Marije. Zbolela je materinsko srce nesreča ubogih ljudi in stopila je Mati s svojega prestola in odplula na zemljo, in nebeški angeli so jo spremljali...

Odsvit njene rajske lepote se je dotaknil gozda — drevesa so pogнала novo zelenje in priklonila svoje veje nebeški Kraljici v pozdrav. — Dih njenih svetih besedi se je dotaknil slavčka, ki je žalostno sedel v svojem gnezdecu. Izletel je slavček, poletel za Devico in zapel sladko pesem, novo pesem, v raju porojeno... In vsa zemlja se je odevala v novo obleko, vse se je vzbujalo k novemu življenju.

Stopila je nebeška Gospa na vrt, in glej — kamor je stopila njena deviška noga, so pognale drobne, pisane cvetke, odprle svoje oči in pozdravile Gospo. — K tlom je sklanjala bela lilija svojo glavo — radost je umrla, solnce izginilo, življenje umira — zato tudi lilija poveša nedolžno glavo. Pa je stopila k liliji nebeška Mati, njeni deviški prsti so se dotaknili nedolžnega cveta — in dvignila je glavo bela lilija, in njene deviške oči so pile lepoto rajske Device...

Solnce je videlo novo življenje, videlo nebeško Gospo, in razlilo tisoče svojih zlatih žarkov po svetu. In v solncu je zablestel svet ves prenovljen, ves preroben: pisana poljana se je zasmehljala, zeleni gozdi so zašepetali skrivnostno, ptičke so se dvignile k nebu in zapele — o, zapele tako lepo — rože so dvignile svoje glave k solncu. Novo življenje, novo življenje...

Nebeška Mati pa je stopila tudi med uboge in potrte ljudi. Iz svojega usmiljenega Srca je porosila nebeške

tolažbe v žalostna srca. In potolažila so se srca in občutila nebeško srečo. Dvignila so se proti nebu, in iz njih je zadonela pesem o novi sreči, novem življenju... Pa o njej, ki je vir nove sreče, novega življenja.

In začelo se je življenje, polno sreče, blaženosti, radosti — saj je nebeška Gospa blagoslavljala svet, saj je iz njenega Srca rosila radost po zemlji... Izginile so bolezni in nesreče — oko je videlo samo zlato radost in mlado cvetje. — Tak je bil prvi majnik...

Vsako leto se povrača majnik in njegova radost. Vsako leto zapusti Marija svoj nebeški prestol in pride med ljudi, da jim deli srečo in veselje...«

Mati so končali. —

Cvetko je zamišljeno zrl v mater in vprašal: »Ali bo Marija ozdravila tudi mene, kaj pravite, mamica?«

»Gotovo, gotovo, samo prositi jo moraš prav lepo. — Zdaj, ko bo ponoči prihajal majnik in pripeljal s seboj svojo Kraljico, zdaj se posebno lepo priporoči Mariji.«

* * *

Prišel je prvi dan zlatega maja. Ptiki so veselo prepevali, rožice so odpirale pisane čašice, na jasnem nebu je pa žarelo pomladno solnce — oj, žarelo tako lepó... Vse je pelo pozdrave Kraljici majniški...

Bolni Cvetko ni čakal prvega majnika. Ponoči je izdihnil. — In ko je prvega maja zlato solnce zažarelo v sobico, je obsijalo nježa na mrtvaškem odru. Ležal je sredi pisanih rožic med belimi svečami. Bled je bil njegov obrazek, a na ustnih mu je igral rajski nasmeh... Ali je opolnoči zlati maj pripeljal svojo Kraljico mimo hišice, ali se je njeno nebeško oko srečalo z njegovim, da je z rajskim nasmehom zaspal?...

Ali pa so prišli nebeški angelci in ga povabili s seboj na rajske livade, da vidi rajski majnik in posluša nebeško ptičko — in se jim je Cvetko z blaženim nasmehom pridružil?...

Ali pa je ta njegov smehlaj odsev tiste blaženosti, ki jo v rajskem veselju uživajo čiste, nedolžne duše?...

